

Man mädde godt i Floras glada hof,
Åt krusbär och i mjuka gräset sof.
I berg och backar, under barr och löf,
Satt alltid en figur och näbben klöf.
Romantiskt bräkte i den gröna vår
Idyllens barn, de oskuldsfulla får.

Da bjöd naturen på ett präktigt kök.
I hvarje trädtopp satt en muntergök.
Med visor och rådisor ömsevis
Vi hade andlig och lekamlig spis,
Och glada andar lifvade hvart stoft:
Det var ett lif af sång och blomsterdoft.

Men nu, hur ser det ut kring Svea land,
Se'n hösten tagit gamla mor om hand!
Ett firmament med smutsgrått öfverdrag,
En jord, der regn och frost fått öfvertag;
Och der man traskar, nästan som i smyg,
Inunder himlar utaf sidentyg.

Och inom hus finns aldrig ro och fred:
Än är det korfskinn, ljusstöp eller ved,
Trasmattor, skurlukt, stoj och misshumör,
Pigflyttning, prest-, katkes- och husförhör,
Och os och rök från pannmur och från spis
Bredvid ett nödrop från en stucken gris.

Jo, det är skönt! Jag byter, om jag får,
Mot femton höstar ej en enda vår.
Och skulle jag af någon frägvis bli
Tillspord på allvar eller raljeri,
Hvad sjelf jag tycker om en hösteday:
Fy, attan tunnor tusan! svarar jag.

